

ligere ved, at der herhjemme i Danmark aarlig i Gennemsnit falder 600 mm Regn, medens der paa St. Croix efter det Meteorologiske Instituts Observationer i de sidste 63 Aar fra 1852 til 1914 gennemsnitlig er faldet 1175 mm Regn, altsaa paa det nærmeste det dobbelte af den Regnmængde, der falder i Danmark, saa staar man forbavset over, at denne Ø kan lide under en konstant Vandmangel, og man maa saa ganske sikkert komme til det Resultat, at det kun er Mangelen paa Foranstaltninger til at tilbageholde og fordele den Regnmængde, der falder paa Øen, som er Grunden til den store Misère, som Vandmangelen i Virkeligheden foraarsager. Men naar Forholdene paa Øerne er saaledes, saa finder jeg det ganske ubilligt at ville angive som medvirkende Grund til, at Salgsplanerne nu igen er kommet frem, den Omstændighed, at det private Initiativ ikke har kunnet opfylde det, det har paataget sig, og kun har faaet Skuffelser og Vanheld af sit Arbejde. For naar Øerne er kommet i en vanskelig Stilling, saa er det sikkert ikke det private Initiativs Skyld, men det er den Mangel paa Støtte, der er vist fra Regeringens Side, som har gjort, at alt endnu ikke er, som det burde være. Og jeg skal her sige til den højtærede Indenrigsminister som Svar paa hans Udtalelser her i Dag, at de private Personer og Institutioner, som hidtil af patriotiske Grunde har arbejdet for Øernes Ophjælpning og hidtil har stemt mod deres Afstaaelse, ikke i nogen Henseende tvivler om, at Øerne endnu kunde gaa en blomstrende Fremtid i Møde, dersom Regeringen og Administrationen blot vilde gøre for Øerne, hvad den allersimpleste Pligt overfor dem byder. Og jeg tror ogsaa, at jeg kan sige, at det er de Mænds Hensigt, der har arbejdet for Havneanlægget paa St. Thomas i Haab om derved at gavne vort Land, at selv om Regeringen faar Øerne solgt, hvad der jo efter den højtærede Indenrigsministers Udtalelser skal være saa nogenlunde sikkert, saa vil de ogsaa under det Flag, Øerne maatte komme under, vedblive at udnytte Havnen for igennem deres Handlinger at bevise, at de har haft Ret i den Tro, de har haft paa Havnens Fremtid.

Og jeg skal saa hertil endnu kun tilføje, at naar det er lykkedes den højtærede Regering nu at fremskaffe et Tilbud for Øerne af 25 Mill. Dollars mod tidligere 5 Mill. Dollars, saa kan det vistnok for en stor Del eller dog for en ikke ringe Del, om jeg saa maa sige, skyldes den Omstændighed, at den amerikanske

Regering bedre har forstaaet at vurdere det Arbejde, der er blevet gjortovre paa Øerne af de private, end den højtærede Regering og i øvrigt flere af de skiftende Regeringer, vi har haft siden 1902, har forstaaet at vurdere det.

Af de Hensyn, jeg her har omtalt, synes jeg, det vilde være en Skam for vort Land at sælge Øerne, uden at der er gjort et ærligt Forsøg ogsaa fra Regeringens og Rigsdagens Side paa at hjælpe Øerne paa Fode igen. Og det, der skulde gøres herfor, forekommer mig ikke at være saa meget, for da det private Initiativ jo allerede har gjort et stort Arbejde derude, og da Øerne i Virkeligheden kun er smaa, alt i alt ikke saa store som Falster, saa kan et godt Resultat sikkert naas, dersom Staten vil supplere det Arbejde, de private allerede har gjort. Lad Staten sørge for en kraftig og handlelygtig Administration derovre, som kunde ordne Forholdene baade i hygiejnisk og social Henseende, maaske noget i den Retning, som den højtærede Finansminister allerede har fremsat Lovforslag om — jeg kender dem ikke saa nøje, men det var dog noget i den Retning —, og som saa yderligere vilde skaffe roligere Arbejdsforhold, hvilket en kraftig Administration sikkert ogsaa let kunde, da jeg ikke antager, at Forholdene er saa fortvivlede, som det er fremstillet. Og lad saa Staten sørge for en god og rigelig Vandforsyning paa Øerne ved at afdæmme Vandafløbene fra Dalstrøgene og ved at bore efter Vand, saa tror jeg, at det vigtigste vilde være gjort. Og hvis der saa kunde komme et forstaaende Samarbejde eller dog en Forstaaelse i Stand mellem Regeringen, Administrationen derude og det private Initiativs Mænd, saa tror jeg, at det endnu kunde lykkes os at bringe Øerne frem til en blomstrende Tilstand, og at de igen kunde blive et godt Aktiv for vort Land, saaledes som de har været i tidligere Tider. Men dersom det ikke er den højtærede Regerings Mening at gøre noget som helst i denne Retning for Øerne — og jeg maa sige med Beklagelse, at jeg ikke tror, at der er megen Udsigt dertil, efter hvad jeg har hørt her i Dag, — ja, saa synes jeg ikke, at den nuværende Rigsdag bør afgøre det Spørgsmaal, om Øerne skal sælges eller ej, men at det skulde henvises til en Rigsdag, valgt under den nye Grundlov, saaledes at enhver stemmeberettiget Mand og Kvinde her i Landet efter moden Overvejelse kunde tage Stilling til det Spørgsmaal, om de yderligere